

JAGTMARKEN

Det var en mørk og turbulent forårseftermiddag, og byen London jagtede en lille mineby hen over den udtørrede Nordsø.

I bedre tider ville London aldrig have taget sig af så sølle et bytte. Den store trækby havde engang brugt tiden på langt større byer end denne, og dens jagtmarker havde strakt sig fra det høje nord i udkanten af Isvildmarken til middelhavskysterne langt mod syd. Men i den sidste tid var det tyndet voldsomt ud i enhver form for bytte, og nogle af de større byer var begyndt at se sultent efter London. I ti år havde den gemt sig og lusket rundt i et fugtigt bjerglandskab vestpå et sted, som ifølge Historikerlauget engang havde været De Britiske Øer. I ti år havde den ikke fortæret andet end bittesmå landsbyer og statiske kolonier i de regnfulde bakker. Nu havde borgmesteren omsider besluttet sig for, at det var på tide at føre byen tilbage over landbroen og ind på Den Store Jagtmark.

De var kun nået halvvejs over, da udkigsposterne i de høje

vagttårne fik øje på minebyen, som gnavede løs af saltsletten tredive kilometer forude. For folk i London var det som et tegn fra guderne, og selv borgmesteren (som hverken troede på guder eller tegn) mente, at det var en god begyndelse på rejsen østpå, og gav ordre til at sætte jagten ind.

Minebyen opdagede, at der var fare på færde, og stak halen mellem benene, men de gigantiske larvefødder under London var allerede begyndt at rulle hurtigere og hurtigere. Snart var byen ganske tæt på som et levende bjerg af metal, der rejste sig i syv etagers højde som lag på en bryllupskage. De nedre etager var indhyllet i motorrøg, og rigmandsvillaerne funkede hvidt på de øvre dæk, og oven over det hele strålede korset på St. Paul's Cathedral seks hundrede meter over den ødelagte jord.

Tom var ved at gøre rent i udstillingerne i London Museums naturhistoriske afdeling, da det begyndte. Han mærkede de karakteristiske rystelser i metalgulvet og kiggede op. Modellerne af hvaler og delfiner, som hang ned fra galleriets loft, svingede i kablerne og knirkede svagt.

Han var ikke forurolet. Han havde boet i London i hele sit femten år lange liv, og han var vant til dens bevægelser. Han vidste, at byen var ved at ændre kurs og sætte farten op. Han mærkede en forventningsfuld prikken i kroppen. Den jagtens rus, som alle borgere i London følte. Der måtte være et bytte i sigte! Han smed sine børster og støveklude, pressede hånden ind mod væggen og mærkede, hvordan vibrationerne fra det kolossale maskinrum forplantede sig nede fra Bugen. Ja, der var den – den dybe dunken fra hjælpemotorerne, *bom, bom, bom*, som en stor tromme, der bankede inde i hans knogler.

Døren i den fjerne ende af galleriet blev slået op med et brag, og

Chudleigh Pomeroy stormede ind. Hans toupé sad skævt, og hans runde ansigt var rødt af harme. ”Hvad i Quirkens navn ...?” råbte han og så måbende på de gyngende hvaler og de udstoppede fugle, som vippede og spjættede i deres bure, som om de var ved at ryste deres langvarige fangenskab af sig og gøre sig klar til at komme på vingerne igen. ”Hør, Natsworthy! Hvad er det, der foregår?”

”Det er en jagt,” sagde Tom og spekulerede på, hvordan næstformanden for Historikerlauget havde formået at leve om bord på London i så lang tid uden at have lært dens hjerterytme at kende. ”Det må være noget godt,” forklarede han. ”De har gang i samtlige hjælpemotorer. Det har de ikke haft i en evighed. Måske går London bedre tider i møde!”

”Tsk!” fnøs Pomeroy og krympede sig, da glasset i monterne begyndte at synge og skælve i takt med motorens rytme. Over hans hoved hang den største af modellerne – et dyr, der hed blåhvalen, som var uddødt for tusind år siden – og dinglede frem og tilbage i sine kabler som en gyng. ”Det er meget muligt, Natsworthy,” sagde han. ”Jeg ville bare ønske, at Ingeniørlauget ville montere nogle ordentlige støddæmpere i denne bygning. Nogle af disse eksemplarer er særdeles skrøbelige. Det her går ikke. Det går slet ikke.” Han hev et plettet lommestørklæde op af en af lommerne i sin lange, sorte kappe og duppede sig i ansigtet.

”Undskyld, hr.,” sagde Tom. ”Må jeg ikke nok løbe ned på udkigsplatformene og overvære jagten – bare en halv time? Det er flere år siden, der sidst har været en rigtig god en ...”

Pomeroy så rystet ud. ”Det kan der ikke være tale om, lærling! Se alt det støv, den forbistrede jagt hvirvler op! Alle vore museumsgenstande skal rengøres igen og undersøges.”

”Det er altså uretfærdigt!” råbte Tom. ”Jeg har lige støvet af i hele udstillingen!”

Han vidste straks, at han var gået over stregen. Chudleigh Pomeroy var egentlig ikke så slem af en laugsbroder at være, men

han brød sig ikke om, at en lærling af tredje rang svarede igen. Han rettede sig op i sin fulde højde (som kun var ganske lidt mere end hans fulde bredde) og skulede så vredt, at hans laugsmærke var lige ved at forsvinde mellem hans buskede øjenbryn. ”*Livet* er uretfærdigt, Natsworthy!” tordnede han. ”Hvis du er næsvis en gang til, får du en bugvagt, så snart den her jagt er slut!”

Af alle de modbydelige pligter for en lærling af tredje rang var bugvagt den, Tom hadede allermest. Han skyndte sig at holde mund og stirrede ydmygt ned på museumsdirektørens nydeligt polerede støvler.

”Du fik besked på at arbejde her til klokken syv, og du *skal* arbejde til klokken syv,” fortsatte Pomeroy. ”Og nu vil jeg gå hen og tale med de andre museumsdirektører om disse dybt, dybt infernalske rystelser ...”

Han skyndte sig væk, mens han stadig mumlede. Tom fulgte ham med blikket. Så tog han sit grej op igen og gik mismodigt videre med arbejdet. Han plejede ikke at have noget imod at gøre rent, og slet ikke herinde med alle de tiltalende, mølædte dyr og den blå hval, som smilede sit store, blå smil. Hvis han kom til at kede sig, søgte han tilflugt i en dagdrøm, hvor han var en helt, som reddede smukke piger fra luftpirater, reddede London fra Antitrækforbundet og levede lykkeligt til sine dages ende. Men hvordan kunne han dagdrømme, når resten af byen oplevede den første ordentlige jagt i umindelige tider?

Han ventede i tyve minutter, men Chudleigh Pomeroy vendte ikke tilbage. Der var ingen andre til stede. Det var onsdag, så museet var lukket for offentligheden, og de fleste af de højtstående laugsbrødre og lærlinge af første og anden rang havde fri. Hvad kunne der ske ved, at han smuttede ud i ti minutter bare lige for at se, hvad der skete? Han gemte sin pose med rengøringsgrej bag en stor yakokse og skyndte sig gennem de dansende delfin-skygger hen til døren.

Ude på gangen dansede alle argonlamperne også og sendte lyskugler op ad metalvæggene. To laugsbrødre iført sorte kapper gik hastigt forbi, og Tom hørte gamle doktor Arkengarth jamre med sin pibende stemme: ”Rystelser! Rystelser! De er den rene ulykke for min keramik fra det 35. århundrede ...” Tom ventede, til de var drejet omkring et hjørne, og smuttede så ud og ned ad den nærmeste trappe. Han skød genvej gennem galleriet fra det 21. århundrede og kom forbi de store plastikstatuer af Pluto og Mickey, det forliste Amerikas guder med dyrehoveder. Han løb gennem den store sal og ned ad gangene med oldsager, der på en eller anden måde havde overlevet i alle de mange hundrede år siden Tresminutterskrigen. Den krig, hvor oldtidsfolket havde tilintetgjort sig selv i et grusomt ragnarok af langtrækkende atom-bomber og udslettende virusangreb. To minutter senere smuttede han gennem en sidedør og ud i den hektiske larm og travlhed på Tottenham Court Road.

London Museum stod lige midt på Dæk To i et travlt kvarter, der blev kaldt Bloomsbury, og Dæk Ets understel hang som en rusten himmel et par meter over tagene. Tom var ligeglad med, om han blev opdaget. Han møvede sig frem gennem den mørke, befærdede gade og hen mod den offentlige flimmerskærm uden for elevatorstationen på Tottenham Court Road. Da han kom op til de forreste i mængden, så han byttet i det fjerne som et vandet, blågråt, sløret billede, der var taget af kameraerne nede på Dæk Seks. ”Byen kaldes *Salthook*,” gjaldede kommentatorens stemme. ”*En mineplatform med ni hundrede indbyggere. Hun skyder på nuværende tidspunkt en fart på et hundrede tredive kilometer i timen og har kurs stik øst, men Navigatorlauget forudser, at London indhenter hende før solnedgang. Der venter utvivlsomt mange andre byer hinsides landbroen; et tydeligt bevis på, hvor klog vores højtelskede borgmester var, da han besluttede at føre London østpå igen ...*”

Et hundrede tredive kilometer i timen! tænkte Tom med ærefrygt. Det var en forbløffende fart, og han ville ønske, han var nede på observationsdækket og mærkede vinden i sit ansigt. Han stod garanteret allerede til en gigantisk skideballe hos hr. Pomeroy. Så det ville næppe gøre en forskel, hvis han blev væk et par minutter til.

Han satte i løb og nåede snart hen til Bloomsbury Park, som lå ude i det fri i udkanten af dækket. Engang havde det været en rigtig park med træer og andedamme, men på grund af manglen på bytte blev den nu brugt til fødeproduktion, og græsplænerne var blevet gravet op for at gøre plads til kålmarker og algeplanter. Observationsplatformene var der dog stadig. Det var en række hævede balkoner, som stak ud over kanten på dækket, og her kunne borgerne i London gå ud og nyde udsigten. Tom skyndte sig hen mod den nærmeste balkon. En endnu større folkemængde var samlet her, og der var også en hel del sortklædte personer fra Historikerlauget. Tom prøvede at gøre sig lille, mens han skubbede sig gennem mængden, kom frem til rækværket og kiggede ud. Salthook var kun firs kilometer længere fremme og drønedede af sted, så hurtigt den kunne, mens den sorte røg stod ud af dens udstødningsskorstene.

”Natsworthy!” lød en skrydende stemme, og hans hjerte røg op i halsen. Han så sig tilbage og opdagede, at han stod ved siden af Melliphant, en kraftig førsterangslærling, som grinede til ham og sagde: ”Er det ikke vidunderligt? En fed, lille saltmineplatform med C20-landmotorer! Det er lige, hvad London har brug for!”

Herbert Melliphant var en bølge, og den værste af slagsen. Han var typen, som ikke nøjedes med at give en bank og dyppe ens hoved i toiletkummen. Han satte sig for at finde alle ens hemmeligheder og allermest ømme punkter, kun for at kunne håne og latterliggøre en. Han nød at drille Tom, som var lille og genert og ikke havde nogen venner at holde sammen med – og

Tom kunne ikke få hævn, for Melliphants familie havde betalt for, at han blev førsterangslærling. Tom havde ingen familie og var derfor kun tredjerangslærling. Han vidste, at Melliphant kun snakkede med ham, fordi han prøvede at imponere den smukke, unge historiker Clytie Potts, som stod lige bag dem. Tom nikkede, vendte ryggen til og koncentrerede sig om jagten.

”Se der!” råbte Clytie Potts.

Afstanden mellem London og dens bytte blev hurtigt mindre, og en mørk silhuet var lettet fra Salthook. Snart fulgte en til og endnu en. Luftskibe! Folkemængderne på Londons observationsplatforme jublede, og Melliphant sagde: ”Ahh! Flyvende købmænd. De ved, byen er dødsdømt, så de sørger for at slippe væk, før vi æder den. Ellers tager vi deres last sammen med alt andet om bord!”

Tom var glad for at se, at Clytie Potts så ud til at kede sig bravt i Melliphants selskab. Hun var en årgang over ham og vidste garanteret allerede den slags, for hun havde taget sin historikereksamen og fået Historikerlaugets mærke tatoveret i panden. ”Se!” sagde hun igen, mens hun fangede Toms blik og smilede. ”Se, hvordan de flyver! Er de ikke bare smukke?”

Tom strøg sit uglede hår væk fra øjnene og kiggede, mens luftskibene steg højere og højere til vejrs og forsvandt mellem de skifergrå skyer. Et kort øjeblik mærkede han en dragende lyst til at rejse med dem op i solen. Hvis bare hans forældre ikke havde overladt ham i Historikerlaugets varetægt! Han ville ønske, han var kahytsdreng om bord på en himmelklipper og kunne se alle verdens byer: Puerto Angeles, som flød rundt på det blå Stillehav, og Arkhangelsk, som skøjtede på sine jernmeder hen over de tilfrosne nordhave, nuevomayaernes ziggurat-tempelbyer og Antitrækforbundets statiske højborge ...

Men det var kun en dagdrøm, som han hellere ville gemme til en kedelig dag på museet. Et nyt jubelråb viste, at jagten nærmede

sig sin afslutning, og han glemte luftskibene og koncentrerede sig igen om Salthook.

Den lille by var så tæt på, at han kunne se folk løbe rundt som myrer på de øvre dæk. Hvor måtte de dog være bange nu, hvor London nærmede sig, og de ikke havde noget sted at søge tilflugt! Men han vidste, at han ikke måtte have ondt af dem. Det var naturligt, at storbyer fortærede de mellemste byer, ligesom de mellemste byer fortærede småbyer, og småbyer nappede de ulykkelige faste kolonier. Det var bydarwinisme, og det var sådan, det havde fungeret i tusind år, lige siden den store ingeniør Nikolas Quirke havde bygget London om til den første trækby. ”London! London!” råbte Tom i kor med alle de andre på platformen, som jublede og hujede. Et øjeblik efter blev de belønnet med synet af et af Salthooks hjul, som gav efter. Byen gik slingrende i stå, skorstenene knækkede som tændstikker og ramlede ned på gaderne omkring de panikslagne mennesker. I næste øjeblik spærrede Londons nedre dæk for udsynet, og Tom mærkede, hvordan dækkene rystede, da byens kæmpestore hydrauliske kæber blev klappet i.

Der var en sanseløs jubel på observationsplatformene over hele byen. Højtalerne på støttepillerne begyndte at spille ”London Pride”, og et fremmed menneske gav Tom et stort kram og brølede ham ind i øret: ”Vi fik et bytte! Vi fik et bytte!” Det generede ikke Tom spor; i det øjeblik elskede han alle på platformen, selv Melliphant. ”Vi fik et bytte!” istemte han, vristede sig fri og mærkede dækket skælve igen. Et sted under ham tog byens gigantiske ståltænder fat i Salthook, løftede den op fra jorden og trak den baglæns ind i Bugen.

”... men måske vil Natsworthy også med,” sagde Clytie Potts. Tom anede ikke, hvad hun talte om, men da hun vendte sig om, lagde hun sin hånd på hans arm og smilede. ”Det bliver fejret i aften i Kensington Gardens,” forklarede hun. ”Med dans og fyrværkeri! Vil du med?”

Det var ikke almindeligt, at folk inviterede lærlinge af tredje rang med til fester, især ikke folk, der var så smukke og populære som Clytie. Så til at begynde med spekulerede Tom på, om hun lavede fis med ham. Men det troede Melliphant åbenbart ikke, for han trak af sted med hende og sagde: ”Vi vil da ikke have sådan nogle som Natsworthy med.”

”Hvorfor ikke?” spurgte pigen.

”Fordi ...” vrissede Melliphant, og hans firkantede ansigt blev næsten lige så rødt som hr. Pomeroy. ”Han er jo kun tredjerangslærling. En tjenestedreng. Han får aldrig sit historikermærke. Han ender bare som assistent. Gør du ikke også, Natswothy?” spurgte han og sendte Tom et hånligt blik. ”Det er en skam, din far ikke gav dig penge nok til en *ordentlig* læreplads.”

”Det rager aldeles ikke dig!” råbte Tom vredt.

Hans glæde over fangsten var forsvundet, og nu meldte nervøsiteten sig igen. Han spekulerede på, hvilken straf der ventede, når hr. Pomeroy fandt ud af, at han havde sneget sig væk. Han var ikke i humør til Melliphants drillerier.

”Men sådan går det vel, når man bor i slummen på de nedre dæk,” sagde Melliphant med et smørret grin og vendte sig mod Clytie Potts igen. ”Natsworthys mor og far boede nede på Dæk Fire, forstår du, og under Den Store Kæntring blev de begge to mast flade som et par pandekager. *Splat!*”

Tom overvejede ikke at slå ham. Det skete bare helt af sig selv. Før han vidste, hvad han gjorde, havde han knyttet næverne hårdt og langet ud. ”Av!” jamrede Melliphant, som blev så forskrækket, at han faldt bagover. Nogle jublede, og Clytie undertrykte et fnis. Tom stod og så ned på sin rystende knytnæve og spekulerede på, hvordan han havde båret sig ad.

Men Melliphant var meget større end Tom og en hård negl, og han var allerede på benene igen. Clytie prøvede at holde ham tilbage, men nogle andre historikere heppede på ham, og en flok

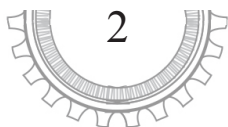
drengene iført navigatørlærlingenes grønne kofte stimlede sammen bag dem og råbte i kor: ”Slåskamp! Slåskamp! Slåskamp!”

Tom vidste, at han ikke havde større chance mod Melliphant, end Salthook havde haft mod London. Han trådte et skridt tilbage, men folk afskar ham vejen. Så ramte Melliphants knytnæve ham på kinden, og et knæ blev hamret op mellem hans ben, så han krummede sig sammen og tumlede væk med øjnene fulde af tårer. Noget, der var lige så stort og blødt som en sofa, stod i vejen, og da han stødte ind i det med hovedet forrest, sagde det: ”Hmfff!”

Han kiggede op på et rundt, rødt ansigt med buskede øjenbryn og en lidet overbevisende paryk; et ansigt, der blev endnu mere rødt, da det genkendte ham.

”Natsworthy!” tordnede Chudleigh Pomeroy. ”Hvad i Quirkens navn er det, du laver?”

VALENTINE

Og så blev Tom sendt på bugvagt, mens de andre lærlinge havde travlt med at fejre, at man havde fanget Salthook. Efter en lang, ydmygende skideballe på Pomeroy's kontor ("Ulydighed, Natsworthy ... Vold mod en lærling af højere rang ... Hvad ville dine stakkels forældre ikke have tænkt?") sjuskede han over til Tottenham Court Road-stationen og ventede på elevatoren ned.

Da den kom, var den stopfuld. Sæderne i den øverste kupé var spækket med arrogante mænd og kvinder fra Ingeniørlauget, det mest magtfulde af de fire store laug, som styrede London. Deres skaldede hoveder og de lange, hvide gummifrakker gav Tom myreryb, så han holdt sig i den underste vogn, hvor borgmesterens strenge ansigt stirrede ned på ham fra plakater med overskriften: *Bevægelse er alt – Hjælp Ingeniørlauget med at holde London i gang!* Elevatoren kørte ned og ned og stoppede undervejs på alle de stationer, han kendte – Bakerloo, High Holborn, Low Holborn, Bethnal Green – og hver gang myldrede endnu en flok

ind i elevatoren og masede ham ind mod bagvæggen, indtil det nærmest var en lettelse at nå ned til bunden og træde ud i Bugens hektiske spektakel.

Det var i Bugen, at London skilte de byer ad, som den havde fanget. Det var et stort, ildelugtende område med skrotpladser og fabrikker mellem Kæberne og de centrale maskinrum. Tom kunne ikke udstå det. Der var altid larm, og der var beskidte og væmmelige arbejdere fra de nedre dæk og endnu værre straffefanger fra fængslerne i Den Dybe Bug. Varmen hernede gav ham altid hovedpine, den svovlholdige luft fik ham til at nyse, og de blinkende argonkugler på løbebroerne fik hans øjne til at svide. Men Historikerlauget sørgede altid for, at nogle af dets folk var til stede, når en by blev fordøjet, og i aften var det ham, der skulle ned i Bugen og minde de benhårde, gamle sjakbajser om, at alle bøger eller antikviteter om bord på deres nye fangst tilhørte hans laug, og at historie var lige så vigtig som mursten, jern og kul.

Han kæmpede sig ud af elevatorstationen og skyndte sig ned mod Historikerlaugets pakhus, gennem rørformede gange beklædt med grønne kakler og hen over metalløbebroerne højt over fordøjelsesværfternes brændende svælg. Langt nede kunne han se, hvordan Salthook blev flået i stumper og stykker. Den så lillebitte ud nu, sammenlignet med det umådelige London. Store, gule demoleringsmaskiner kravlede rundt om den på skinner, svingede sig oven over den på kraner og klatrede hen over den på hydrauliske edderkoppeben. Salthooks hjul og aksler var allerede blevet afmonteret, og man var begyndt at arbejde på chassiset. Cirkelrunde save så store som pariserhjul banede sig vej gennem dækspladerne og sendte kaskader af gnister op i luften. Voldsomme varmemstrømme bølgede ud af ovne og smelterier, og inden Tom havde gået tyve skridt, kunne han mærke sveden løbe fra armhulerne i sin sorte uniformskofte.

Men da han til sidst nåede hen til pakhuset, begyndte det at

lysne en smule. Salthook havde ikke haft et museum eller et bibliotek, og de små bunker, som var blevet bjærget fra byens rodebutikker, var allerede ved at blive pakket i kasser for at blive sendt op til Dæk To. Hvis han var heldig, fik han tidligt fri, så han kunne nå det sidste af festen! Han spekulerede på, hvad det var for en laugsbroder, der havde kommandoen i aften. Hvis det var gamle Arkengarth eller doktor Weymouth, så det sort ud ... De tvang altid en til at arbejde den fulde tid, uanset om der var noget at lave eller ej. Hvis det var Potty Pewtertide eller frøken Plym, var der måske håb ...

Men da han skyndte sig hen mod den tilsynsførendes kontor, gik det langsomt op for ham, at der var en person til stede i Bugen, som var langt vigtigere end nogen af de andre. Der holdt en bille uden for kontoret, en lækker, sort bille med laugets emblem malet på motorskærmen. Den var alt for smart til at tilhøre en fra den gængse stab. To mænd stod og ventede ved siden af køretøjet. De var iført uniformer, som kun tilfaldt højtrangerende laugsbrødre. De så ud til at være nogle hårde hunde trods deres meget elegante klæder, og Tom vidste med det samme, hvem de var ... Pewsey og Gench, de resocialiserede luftpirater, som havde været chefhistorikerens tro tjenere i tyve år, og som styrede *Himmelelevatoren*, når han drog ud på en af sine ekspeditioner. *Valentine er her!* tænkte Tom og prøvede at lade være med at glo, da han skyndte sig forbi dem og gik op ad trapperne.

Thaddeus Valentine var Toms helt: en forhenværende klunser, som havde kæmpet sig op og var blevet Londons mest berømte arkæolog – og chefhistoriker, til stor misundelse og væmmelse for folk som Pomeroy. Tom havde et billede af ham på væggen i sovesalen over køjen, og han havde læst hans bøger, til han kunne dem udenad: *En praktisk historikers eventyr og Amerika, en ødemark – på rejse tværs gennem Det Døde Kontinent med pistol, kamera og luftskib*. Det største øjeblik i hans liv havde

været, da han var tolv, og Valentine var kommet ned for at uddele lærlingenes årlige afslutningspræmier, inklusive den, Tom havde vundet for en stil om at udpege falske antikviteter. Han kunne stadig huske hvert et ord af talen, den store mand havde holdt. ”Kære lærlinge! I må aldrig glemme, at historikerne tilhører det vigtigste laug i byen. Vi tjener ikke lige så meget som købmændene, men vi skaber viden, og det er meget mere værd. Det er muligt, det ikke er os, der styrer London som navigatørerne, men hvor ville navigatørerne være, hvis vi ikke havde bevaret de gamle kort? Og hvad Ingeniørlauget angår; så skal I huske, at hver eneste maskine, de nogensinde har udviklet, bygger på en stump oldtek – gammel højteknologi, som vores museumsfolk har bevaret, eller vores arkæologer har gravet op.”

Det eneste, Tom havde været i stand til at fremstamme som svar, var et mumlende ”Mange tak, hr.”, før han havde skyndt sig tilbage på sin plads. Så han havde ikke drømt om, at Valentine ville huske ham. Men da han åbnede døren ind til chefkontoret, kiggede den store mand op fra sit skrivebord og smilede bredt.

”Det er Natsworthy, ikke? Lærlingen, som er så skrap til at genkende falske antikviteter. Jeg må hellere passe på, ellers gennemskuer du mig bare!”

Det var ikke nogen særlig sjov vittighed, men den fjernede den kejtede barriere, der tit var mellem en lærling og en højstående laugsbroder, og Tom slappede tilstrækkeligt af til at lade være med at blive stående i døren. I stedet trådte han direkte ind og rakte Pomeroy's notater frem. Valentine rejste sig op og kom ham i møde med raske skridt. Han var en høj, flot mand på næsten fyre med sølvsprængt, mørkt hår og et fint, sort overskæg. Der var et varmt glimt af humor i hans grå, garvede sømandsøjne, og på hans pande så det ud, som om hans tredje øje blinkede – mærket fra Historikerlauget, det blå øje, som skuede tilbage i tiden – da han spørgende løftede et øjenbryn.

”Du har nok været i slagsmål, hvad? Og hvad har Melliphant gjort, siden han skulle have et blå øje?”

”Han sagde ting om min mor og far,” mumlede Tom.

”Nå, sådan.” Den opdagelsesrejsende nikkede og betragtede drengens ansigt. I stedet for at skælde ham ud spurgte han: ”Er du søn af David og Rebecca Natsworthy?”

”Ja,” indrømmede Tom. ”Men jeg var kun seks under Den Store Kæntring ... så jeg kan dårligt nok huske dem.”

Valentine nikkede igen, og hans øjne var vemodige og venlige. ”De var et par gode historikere, Thomas. Jeg håber, du træder i deres fodspor.”

”Det kan De tro, jeg gør!” sagde Tom. ”Eller ... det håber jeg!” Han tænkte på sin stakkels mor og far, som blev dræbt, da en del af Cheapside styrtede sammen og ramte dækket nedenunder. Ingen havde talt sådan om dem før, og han mærkede tårerne i øjnene. Han havde det, som om han kunne fortælle Valentine alt. Han skulle lige til at fortælle, hvor meget han savnede sine forældre, og hvor ensomt og kedeligt det var at være tredjerangslærling, da en ulv kom ind på kontoret.

Det var en meget stor, hvid ulv, der kom ind ad døren, som førte ud til lagerrummet. Så snart den fik øje på Tom, løb den hen mod ham og blottede sine gule tænder. ”Aaah!” skreg han og sprang op på en stol. ”En ulv!”

”Kan du så være sød!” lød en pigestemme, og et kort øjeblik efter kom pigen selv ind og bøjede sig ned over uhyret og kildede dens bløde, hvide pels under hagen. Den lukkede frydefuldt de glubske, ravgule øjne, og Tom hørte, hvordan dens hale bankede mod hendes tøj. ”Bare rolig,” grinede hun og så smilende på ham. ”Han er et lam. Ja, han er selvfølgelig en ulv, men han er *blid* som et lam.”

”Tom,” sagde Valentine, mens hans øjne funkede muntert, ”det er min datter, Katherine, og Hund.”

”Hund?” Tom kravlede ned fra sin stol, en smule flov og stadig lidt bange. Han havde troet, at dyret måtte være undsluppet fra zoologisk have i Circle Park.

”Det er en lang historie,” sagde Valentine. ”Katherine boede på tømmerflådebyen Puerto Angeles, til hun var fem. Så døde hendes mor, og hun blev sendt hjem til mig. Jeg tog Hund med hjem til hende som en gave efter en ekspedition i Isvildmarken. Men dengang kunne Katherine ikke særlig meget angelsk, og hun havde aldrig hørt om ulve, så da hun så ham første gang, sagde hun: ’Hund!’ – og det er ligesom hængt ved.”

”Han er fuldstændig tam,” forsikrede pigen og så stadig smilende op på Tom. ”Far fandt ham, da han var hvalp. Han var nødt til at skyde moderen, men han nænnede ikke at dræbe stakkels Hund. Han kan bedst lide, hvis man kilder ham på maven. Ja, altså Hund, ikke far.” Hun grinede. Hun havde tykt, langt, mørkt hår, sin fars grå øjne og det samme hurtige, blændende smil, og hun var iført stramme silkebukser og en bølgende kofte, som var den helt store mode i Højlandon den sommer. Tom stirrede måbende på hende. Han havde set billeder af Valentines datter, men det var aldrig gået op for ham, hvor smuk hun var.

”Se der,” sagde hun. ”Han kan lide dig!”

Hund var luntet hen og snusede til kanten af Toms kofte. Hans hale slog fra side til side, og en våd, lyserød, ru tunge gled hen over Toms fingre.

”Hvis Hund kan lide nogen,” sagde Katherine, ”kan jeg som regel også godt lide dem. Så kom nu, far. Præsenter os ordentligt for hinanden!”

Valentine slog en høj latter op. ”Fint nok, Kate. Det er Tom Natsworthy, som er blevet sendt herved for at hjælpe. Så hvis din ulv er færdig med ham, vil jeg gerne have lov til at sætte ham i sving.” Han lagde en venlig hånd på Toms skulder. ”Der er ikke særlig meget at lave. Vi går lige en sidste runde på værfterne, og

så ...” Han kastede et hurtigt blik på sedlen fra Pomeroy. Så rev han den i små stumper og smed dem ned i den røde skraldespand ved siden af skrivebordet. ”Så kan du gå.”

Tom vidste ikke helt, hvad der kom mest bag på ham – at Valentine gav ham fri, eller at han personligt kom ned til skrotværfterne. Højtstående laugsbrødre foretrak som regel at sidde på et behageligt kontor og lade lærlingene tage det sure slæb nede i varmen og giftgasserne. Men nu tog Valentine sin kappe af og satte en kuglepen fast i lommen på sin vest, hvorefter han stoppede i døren og sendte Tom et smil.

”Kom nu,” sagde han. ”Jo hurtigere vi kommer i gang, desto hurtigere kan du komme op og deltage i festen i Kensington Gardens ...”

De gik ned og ned med Hund og Katherine efter sig, ned forbi pakhuset og videre ned ad en metalvindeltrappe ned til fordøjelsesværftet, hvor Salthook blev mindre for hvert minut. Det eneste tilbage var byens stålskelet, men maskinerne var også ved at flå det fra hinanden og trak dæksplader og dragere hen til smelteovnen, så de kunne blive omsmeltet. Imens blev bjerge af mursten, skifersten, tømmer, salt og kul sendt på transportbånd hen mod hjertet af Bugen, og containere med møbler og proviant blev kørt væk af bjærgningsholdene.

Bjærgningsfolkene var de sande herskere i denne del af London, og det vidste de godt. De spankulerede rundt på de smalle løbebroer med en adræthed som hankatte. Deres blottede brystkasser glinsede af sved, og deres øjne var gemt bag beskyttelsesbriller med tonet glas. Tom havde altid været bange for dem, men Valentine hilste på dem med en uhøjtidelig charme og spurgte, om de havde fået øje på noget, der kunne have nogen interesse

for museet. Sommetider stoppede han og fortalte en vittighed eller spurgte til deres familier – og han sørgede altid for omhyggeligt at præsentere ”min kollega, hr. Natsworthy”. Tom var ved at revne af stolthed. Valentine behandlede ham som en voksen, og derfor gjorde bjærgningsfolkene det også. De tog fat i kanten af deres fedtede kasketter og grinede, når de præsenterede sig for ham. De hed alle sammen Dennis eller Bryan.

”Du skal ikke høre på, hvad de siger om de her fyre oppe på museet,” sagde Valentine advarende, da en af Bryan’erne fulgte dem hen til en container fyldt med antikviteter. ”De er ikke dumme, bare fordi de bor i de nedre distrikter og taler med flade a’er. Derfor kan jeg godt lide selv at komme herved, når værfterne arbejder. Jeg har tit set bjærgningsfolk og klunsere finde kunstgenstande, som historikere nok havde overset ...”

”De har helt ret,” samtykkede Tom og kiggede i smug hen på Katherine. Han brændte efter at gøre noget, som ville imponere chefhistorikeren og hans smukke datter. Hvis bare han kunne finde en lille stump vidunderlig oldtek blandt alt det her bras. Noget, der ville få dem til at huske ham, når de var taget hjem til deres luksusliv i HøjLondon. Ellers ville han måske aldrig se dem igen!

I et forsøg på at imponere skyndte han sig hen til containeren og så ned i den. Oldtek dukkede rent faktisk op fra tid til anden i antikvitetsforretningerne i de små byer eller på gamle damers kaminhylder. Tænk, hvis det nu blev ham, der genopdagede en legendarisk hemmelighed som de flyvende maskiner, der var tungere end luften, eller minutnudler. Selv hvis Ingeniørlauget ikke kunne bruge det, ville det måske alligevel ende på museet i en montre med et skilt på: ”*Fundet af hr. T. Natsworthy*”. Han kiggede forhåbningsfuldt på bunken af bjærget gods i containeren: plastikskår, lampestandere, en fladtrykt legetøjsjorbil ... Hans blik faldt på en lille metalæske. Da han trak den op og åbnede

den, så han sig selv i genskæret fra den sølvfarvede plastikskive.
”Hr. Valentine! Se her! En sede!”

Valentine stak hånden ned i æsken, tog skiven frem og drejede den, så regnbuens farver blev kastet hen over dens overflade. ”Det er det da også,” sagde han. ”Oldtidsfolkene brugte dem i deres computere til at lagre informationer.”

”Kan den være vigtig?” spurgte Tom.

Valentine rystede på hovedet. ”Beklager, Thomas. Det er muligt, at oldtidsfolket blot boede i statiske kolonier, men deres elektroniske maskiner var langt mere avancerede end noget, Londons ingeniører har været i stand til at konstruere. Selv hvis der stadig er nogen informationer tilbage på den, kan vi ikke få dem frem. Men det er et godt fund. Hold fast i den for en sikkerheds skyld.”

Han vendte sig om, mens Tom lagde sede'en tilbage i æsken og stak den i lommen. Men Katherine havde åbenbart fornemmet Toms skuffelse, for hun rørte ved hans hånd og sagde: ”Den er fantastisk, Tom. Alt det, der har overlevet alle de mange tusind år, er fantastisk, uanset om de hæslige, gamle ingeniører kan bruge det til noget eller ej. Jeg har en halskæde lavet af gamle computerskiver ...” Hun smilede til ham. Hun var lige så smuk som en af pigerne i hans dagdrømme, men sødere og sjovere – og han vidste, at i fremtiden ville heltinderne, han reddede i sin fantasi, alle sammen være Katherine Valentine.

Der var ikke andet af interesse i containeren. Salthook havde været en praktisk anlagt by og havde haft for travlt med at gnave løs af den gamle saltslette til at bruge tid på at grave fortiden frem. Men i stedet for at tage direkte tilbage til pakhuset førte Valentine sine ledsagere op ad endnu en trappe og hen ad en smal gangbro, som førte hen til Indvandrerstationen. Her stod de tidligere indbyggere i kø for at opgive deres navne til adgangssekretæren og blive kørt op til deres nye hjem på Londons herberger og

arbejdsanstalter. ”Selv når jeg ikke er på arbejde,” forklarede han, ”sørger jeg altid for at gå ned og hilse på klunserne, når vi har fået en fangst; før de får chancen for at sælge deres fund på antikvitetsmarkedet på Dæk Fem og smutte tilbage til Udelandet.”

Der var altid nogle klunsere om bord på en fangst. Klunsere var byløse vandringsmænd, som rejste til fods på Jagtmarken og indsamlede oldtekstumper. Salthook var ingen undtagelse. For enden af en lang kø med modløse bysbørn stod en flok, som var mere lurvet at se på end resten. De var iført ankellange, lasede jakker, støvbriller og støvmasker, der hang om deres snuskede hals.

Ligesom de fleste andre beboere i London var Tom forfærdet ved tanken om, at folk rent faktisk stadig *boede* på den bare jord. Han holdt sig i baggrunden sammen med Katherine og Hund, mens Valentine gik hen for at tale med klunserne. De stimlede sammen om ham, alle undtagen en; en høj, tynd person i en sort jakke. Det var en pige, tænkte Tom, selv om han ikke kunne være sikker. Hun havde viklet et sort halstørklæde om hovedet som en ørkennomades turban. Han stod i nærheden af hende og så til, mens Valentine præsenterede sig for de andre klunsere og spurgte: ”Nå ... er der nogen af jer, der har fundet noget, som Historikerlauget kan have interesse i at købe?”

Nogle af mændene nikkede, andre rystede på hovedet, nogle rodede i deres bugnende rygsække ... Pigen med det sorte tørklæde om hovedet stak den ene hånd ind under jakken og sagde: ”Jeg har noget til dig, Valentine.”

Hun talte så lavmælt, at kun Tom og Katherine hørte hende, og da de vendte sig om, sprang hun pludselig frem, mens hun trak en dolk med et langt, tyndt blad.

AFFALDSSKAKTEN

Der var ikke tid til at tænke. Katherine skreg, Hund knurrede, pigen tøvede et kort øjeblik, og Tom greb chancen, kastede sig frem og tog fat i armen på hende, idet hun førte kniven op mod Valentines hjerte. Hun hvæsedde og vred sig, og kniven faldt ned på dækket. I det samme vristede hun sig fri og spurtede hen ad løbebroen. ”Stop hende!” brølede Valentine og satte i løb, men de andre asylanter havde set dolken og stormede rundt af frygt, så de spærrede vejen. Adskillige af klunserne havde trukket våben, og en væbnet politimand oksede klodset rundt i folkemængden som en stor, blå bille, mens han råbte: ”Skydevåben er forbudt i London!”

Tom kiggede hen over hovederne på klunserne og fik øje på en mørk silhuet i det fjerne skær fra smelteovnene. Pigen var nået ned for enden af løbebroen og klatrede vævert op ad stigen til det højere niveau. Han løb efter hende og rakte ud efter hendes ankel, da hun nåede op til toppen. Han fik lige præcis ikke fat i hende, og i det samme hvislede en pil forbi ham og slog gnister

mod trappetrinnene. Han så sig tilbage. Yderligere to politimænd stormede frem med løftet armbrøst. Bag dem kunne han se Katherine og hendes far, som holdt øje med ham. ”I skal ikke skyde!” råbte han. ”Jeg kan godt fange hende!”

Tom kastede sig op på stigen og kravlede ivrigt opad, fast besluttet på at blive den, der fangede snigmorderaspiranten. Han kunne mærke sit hjerte dunke af spænding. Efter alle de kedelige år, hvor han havde drømt om eventyr, kom han pludselig til at opleve det her! Han havde reddet hr. Valentines liv! Han var en helt!

Pigen var allerede på vej hen over en labyrint af højtliggende løbebroer, som førte til smelteovnsdistriktet. I håb om at Katherine stadig kunne se ham, løb Tom efter hende. Løbebroen delte sig og blev smallere, så der kun var en meter mellem de to gelændere. Under ham fortsatte arbejdet i fordøjelsesværfterne ufortrødent. Ingen dernede havde opdaget det drama, som udspillede sig oven over deres hoveder. Han fór gennem mørke skygger og varme, blindende dampskyer, og hele tiden var pigen omtrent en meter foran ham. Et lavthængende rør fik fat i hendes tørklæde og flåede det af. Hendes lange hår havde et kobberødt skær i smelteovnenes svage lys, men Tom kunne stadig ikke se hendes ansigt. Han spekulerede på, om hun var køn; en smuk snigmorder fra Antitrækforbundet.

Han dukkede sig under hendes blafrende tørklæde og løb videre, mens han hev efter vejret og famlende fik knappet sin krave op. De løb ned ad en svimlende række vindeltrapper og ud på dækket i fordøjelsesværfterne, stormede gennem skyggerne fra transportbåndene og de kolossale, kuglerunde ilttanke. En flok straffefanger så forbløffet op, da pigen stormede forbi dem. ”Stop hende!” råbte Tom. De stod bare og måbede, da han løb forbi. Men da han kiggede sig tilbage, så han, at en af ingeniørlærningene havde stoppet arbejdet for at hjælpe med jagten. Tom fortrød straks, at han havde råbt. Han ville ikke lade en dum ingeniør få

den her sejr! Han løb, alt hvad han kunne, for at det skulle være ham, der fangede hende.

Forude blev vejen spærret af et rundt hul i dækket, omringet af et rustent gelænder. Det var en affaldsskakt, afsvedet og sort efter slagger fra fyrene. Pigen satte farten ned og spekulerede på, hvor hun skulle løbe hen. Da hun fortsatte, var Tom halet ind på hende. Hans udstrakte fingre fik fat i hendes bylt på ryggen, så stroppen knækkede. Hun stoppede og snurrede rundt, så de stod lige over for hinanden i smelteovnenes røde skær.

Hun var ikke ældre end Tom, og hun var hæsleg at se på. Et væmmeligt ar løb ned over ansigtet fra panden til kæben, så hun lignede et portræt, der var streget over med en aggressiv pen. Hendes mund var fortrukket til siden i et permanent vrængende smil, hendes næse var en smadret stump, og et enligt øje stirrede på ham ud fra ruinerne, lige så gråt og koldt som et vinterhav.

”Hvorfor lod du mig ikke slå ham ihjel?” hvædede hun.

Han var så rystet, at han hverken kunne gå eller tale. Han kunne kun stå og glo, mens pigen rakte ud efter sin bylt og vendte sig om for at løbe videre. Men bag ham lød politiets fløjter, og pilene fra armbrøsterne slog gnister mod metaldækket og rørene i loftet. Pigen smed sin bylt og faldt sidelæns, mens hun gispende udstødte en modbydelig forbandelse. Tom havde ikke i sin vildeste fantasi forestillet sig, at piger *kendte* sådan nogle ord. ”I må ikke skyde!” råbte han og vinkede hen mod politimændene. De trampede ned ad vindeltrappen bag ilttankene, mens de skød på livet løs. Det virkede ikke, som om de tog sig af, at Tom stod i vejen. ”I må ikke skyde!”

Pigen kom på benene, og han så, at en pil var røget gennem hendes ben lige over knæet. Hun holdt stramt om det, og blodet piblede ud mellem fingrene på hende. Hun trak vejret i stødvise hulk, gik langsomt baglæns mod gelænderet og klatrede ud over det. Bag hende gabte affaldsskakten som en åben mund.

”NEJ!” råbte Tom, da han så, hvad hun havde tænkt sig at gøre. Han følte sig ikke som nogen helt længere. Han havde bare ondt af den stakkels, hæslige pige og dårlig samvittighed over, at det var ham, som havde fanget hende her. Han rakte hånden frem mod hende for at forhindre hende i at springe. ”Jeg kunne ikke lade dig gøre hr. Valentine fortræd!” råbte han for at overdøve spektaklet fra Bugen. ”Han er et godt menneske! Et venligt, tapert, vidunderligt ...”

Pigen kastede sig frem og skød sit væmmelige, næseløse ansigt helt hen til ham. ”Se på mig!” sagde hun med en stemme, der lød forvrænget på grund af den forvredne mund. ”Se, hvad din tapre, søde Valentine har gjort ved mig!”

”Hvad mener du?”

”Spørg ham!” skreg hun. ”Spørg ham, hvad han gjorde ved Hester Shaw!”

Nu var politiet kommet nærmere. Tom kunne mærke deres fodtrin tromme i dækket. Pigen kiggede forbi ham. Så løftede hun sit sårede ben over gelænderet, mens hun skreg af smerte. ”Nej!” bønfuldt Tom hende igen, men det var for sent. Hendes lasede overfrakke smældede og baskede, og så var hun væk. Han kastede sig frem og kiggede ned i den skyggefulde skakt. En kold luftstrøm blandet med lugten af mudder og sammentrykkede planter stod op i hans ansigt. Det var lugten af jorden, som susede forbi langt nede under byen.

”Nej!”

Hun var sprunget ud! Hun havde kastet sig ud af byen og i døden! *Hester Shaw*. Han ville blive nødt til at huske det navn og bede en bøn for hende til en af Londons mange guder.

Skikkelser tonede frem af røgen. Politimændene nærmede sig varsomt som påpasselige krabber, men Valentine var der også og løb i forvejen. I skyggerne under en brændstoftank fik Tom øje på den unge ingeniør, som chokeret så til. Tom prøvede at smile

til ham, men han var stiv i ansigtet. I det næste øjeblik havde endnu en tyk røgsky sænket sig over ham, så han ikke kunne se en hånd for sig.

”Tom! Er du kommet noget til?” Valentine kom løbende. Han var næsten ikke forpustet på trods af den lange jagt. ”Hvor er hun? Hvor er pigen?”

”Hun er død,” sagde Tom spagt.

Valentine stod ved siden af ham ved gelænderet og skuede frem for sig. Skyggerne fra den drivende røgsky gled ind over hans ansigt som edderkoppespind. Han havde et underligt glimt i øjnene, og hans ansigt var anspændt og skræmt. ”Så du hende, Tom? Havde hun et ar?”

”Ja,” sagde Tom og spekulerede på, hvordan Valentine kunne vide det. ”Det var forfærdeligt! Hun manglede det ene øje, og hendes næse ...” Så kom han i tanke om det forfærdelige, pigen havde fortalt ham. ”Og hun sagde ...” Men han var ikke sikker på, om han skulle fortælle hr. Valentine, hvad hun havde sagt. Det var jo løgn, vanvid. ”Hun sagde, hun hed Hester Shaw.”

”I Quirkes navn da også!” hvædede Valentine. Tom trak sig baglæns og ønskede, han aldrig havde sagt det. Men da han kiggede op igen, smilede Valentine venligt til ham, og hans øjne var sørgmodige. ”Bare rolig, Tom,” sagde han. ”Det må du undskylde ...”

Tom mærkede en stor, venlig hånd på skulderen, og så – han blev aldrig helt klar over, hvad der skete – mærkede han et vrid og et puf, og i næste øjeblik blev han kastet ud over gelænderet og faldt, præcis ligesom Hester Shaw var faldet, mens han baserede vildt med armene for at få fat i det glatte metal på kanten af affaldsskakten. *Han skubbede mig!* tænkte han, og han følte mere forbløffelse end frygt, da den mørke hals slugte ham og sendte ham ud i mørket.